

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: BREV TIL: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1812-10-21)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "BREV TIL: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1812-10-21)", i *Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812*, Cohens Bogtrykker, s. 48. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990082-000-shoot-L0019900820000018.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Stockholmd. 21de Oktb. 1812.

Endelig, kjereste Moder! faaer jeg Tid til at hvile mig et Øieblik for at underholde mig med Dig og mine øvrige kjøbenhavnske Venner. Man har saa travlt, naar man kommer paa et fremmed Sted, at man neppe kan faae Tid til nogen Ting, end ikke det kjereste. To Breve har jeg faaet fra Dig; jeg seer, hvor jeg savnes af Dig og Gyllembourg; det bevæger mig meer, end Du troer, at jeg er capabel til. Jeg skrev med Posten i Gaar, men Gud veed, hvad det var jeg skrev; der var nok ikke megen Sammenhæng deri; thi jeg kunde ingen Roe faae. Allevegne løb man omkring mig, spurgte mig, talte til mig; tilsidst maatte jeg slutte, fordi jeg skulde klæde mig paa og gaae til Excellentsen Grev Gyllenborg. Om jeg ogsaa savner Kbhvn, er et naturligt Spørgsmaal. Vist er det, at jeg ved enhver Leilighed tænker paa mit kjære lille Hjem; det er aldrig af mine Tanker; men mit Liv er for nærværende Tid saa nyt og afvexlende, at jeg dog ikke troer at føle al den Længsel, som Du. Den ene Fortrolighed er den anden værd. Ligesom Du har gjemt den lille Seddel med mit Navn, saaledes har jeg gjemt en Apricoskjerne, som Du gav mig Dagen før min Reise, og den skal ikke komme fra mig, men jeg skal bringe den tilbage til Kbhvn. Forresten er jeg vel fornøiet i Stockholm. Paa Fredag havde jeg besluttet at reise til Upsala med Gustav og Doktor Myreen, men der bliver intet af, thi Paykull og hans Kone ere selv komne til Stockholm; og nu reiser jeg med dem, naar de s. 49tage tilbage til Valloxsæby, hvor de blive til ind i November. Jeg talte med Paykuli for lidt siden, hans Kone har jeg endnu ikke seet. Han kjendte mig strax, og blev ganske glad og fornøiet over at see mig. Grev Gyllenborg er en munter og behagelig Mand. Hans Huus er meget behageligt, thi der gaaer ikke alene rigt til, men man er aldeles fri og ugeneret deri. Til Gyllembourg skal jeg skrive mere om ham. Hvad Grevinde Taubes Familie angaaer, saa kan jeg ikke noksom berømme den. Vi spiste hos Præsidenten Strokirch i Søndags; forresten seer jeg dem hver Dag her hjemme. Præsidenten er en gammel Radoteur, men yderst forekommende og artig. Han har meget bedet mig om at komme i hans Huus, og uden Ceremonie, saa ofte jeg ønsker. Han synes godt om mig, og slaaer ofte en Passiar af med mig, der da for det meste gaaer ud paa Forskjellen mellem Danmark og Sverrig. Man har Uret naar man troer, at det gaaer stivt og fornemt til i de svenske Selskaber; her er langt friere og muntrere end i Kbhvn, meget mindre af Adelsnykker og Rangceremonier. Hos Præsidentens toge Frøknerne mig selv til Bords og satte mig imellem dem, da derimod adskillige Adelsmænd i brillante Uniformer maatte sidde nederst ved Bordenden uden Damer. Grevinde Taubes Søstre ere nysselige Piger, muntre og vittige og artige. Gustava har tillige en vis Naivetæt, som gjør hende dobbelt elskværdig. Hun har meget Talent for Musiken, spiller og synger nydeligt, og hvad som klæder hende ganske besynderligt, hun fløiter med en fiin, klar Stemme, omtrent som Dompappen, og accompagnerer sig dermed til Claveret. Weyse burde see hende og lære hende. Jeanne seer ud som et Dukkebarn; hun er meget mindre end Grevinde Taube, og har saa smaae Fingre og Fødder som et lille Barn. Hun er den muntreste, og maaskee den klogeste. Hun vimser allevegne omkring, leer bestandig og lægger Mærke til alting. Hun har allerede lært saa mange Ord og Talemaader af hvad jeg siger, at hun nu begynder at tale Dansk med mig. De have ogsaa en Broder, en Herreds-høvding v. Strokirch, som er ubegribelig hæslig, men ret moersom og godmodig. Det er ellers frappant, hvad denne hele Familie har megen Liighed med den Wilsterske. Hvad vi ofte have bemærket hos denne, at den danner ligesom en s. 50Clique, det gjælder ogsaa om den Stokirchske. Alt hvad der hører til Familien er dem helligt, og høres aldrig at lastes eller gjøres Nar af. — Her ere komne en stor Mængde mærkværdige Fremmede til Staden! Frue Stahl - Holstein med hendes Datter og Aug. Wilh. Schlegel; ligeledes Frue Schütz og nogle berømte Musici. Frue Stahl er næsten landsforviist, hun bliver her i Vinter og gaaer til Foraaret til Engelland. Jeg brænder af Begjærlighed efter at see Schlegel. Jeg maa nødvendig gjøre hans Bekjendtskab. Jeg skal hilse baade ham og Frue Stahl fra Oehlenschläger. I Løverdags bleve de optagne i Amaranth-Ordenen. Jeg vil ogsaa gaae derind for at træffe dem. Her bliver desuden ingen Assembler, hverkeu paa Børsen eller noget andet Sted, undtagen i Amaranthen. Grev Baudissin og alle Damer sige, at jeg maae derind; det koster heller ikke meget. Alle Grevinde Taubes Søstre ere der, og Grevinden selv vilde gjerne med om hun bare kunde faae sin Mand overtalt. Jeg gjør hver Dag mit Bedste dertil. Baade Grev Baudissin og Frøken Gustava Strokirch have lovet at proponere mig, saa at jeg vist ikke kan falde igjennem med saa gode Recommeudationer. Hos Grev Baudissin blev jeg meget forundret ved min første Samtale med ham; thi han bad mig paa gebrokket Svensk undskyldte, at han ikke kunde tale Dansk med mig, saasom han kun 6 Uger havde været i Danmark. Jeg valgte da heller at tale Tysk med ham, som hans Modersmaal. Frue Schütz viste sine pantomimiske Forestillinger paa Ridderhussalen i Gaar Aftes. Jeg var der, og saae det. Jeg kan egentlig ikke sige, at jeg er nogen Liebhaber af den hele Kunst i Almindelighed; men hendes Maria Stuart gjorde et hæftigt Indtryk paa mig, enten det nu kom af hendes Udførelse, eller af Situationens Rædsomhed i sig selv. Hun forestilte ved blotte Pantomimer den Scene af Schillers Tragedie, hvor Maria Stuart tager Afsked med sine Kammerfruer. Kammerfruerne kom ind med hvide Klæder og sorte Flor, alle grædende med Tørklæde for Øinene. Derpaa fremtraadte Frue Schütz som Maria, høi, blomstrende og smuk, i den Tids Costume, yderst brillant med Perler og Guld. Nu aftager hun lidt efter lidt alle sine Perler og Juveler, sit purpurfarvede Gevandt, sine Halsbaand og Ringe, fremtager et hvidt Tørklæde, og giver s. 51det til een af sine Kammerfruer for dermed at binde hende for Øinene. Denne kaster sig grædende ned for hendes Fødder. Maria hæver hende op, kaster sig selv paa Knæe, tager et Crucifix frem, og beder. Idet hun gjør sin Bøn, og stivt fæster sine Øine paa Crucifixet, gaaer Kammerfruen sagte bag ved hende, nærmer sig frygtsom med Tørklædet, uden at Maria mærker det, og nu trykker hun det med eet hurtigt for hendes Øine, som med et paatvunget Mod. Maria griber forfærdet efter Tørklædet, skyder det op, for endnu eengang at see Dagens Lys, og derpaa trykker hun det med begge Hænder fast til sine Øine, og nu lader hun sig lede ud af de grædende Kammerfruer. Jeg kan ikke beskrive, hvad det gjorde for et Indtryk paa mig at see det unge,

blomstrende majestætiske Fruentimmer at gaae bort for at halshugges. Om hun i sig selv er saa smuk som hun forekom mig i min Indbildning, veed jeg ikke, men hun saae prægtig ud i den Dragt, hun havde valgt sig, og fra det Sted, hvorfra jeg saae hende.

d. 23de Oktober.

I Gaar var her Selskab hos Grev Taube. Paykuli og hans Kone vare her. De forsikkrede mig begge om, hvor meget jeg skulde være dem velkommen paa Valloxsæby. Men desværre! jeg kan ikke reise med dem i Morgen, thi jeg kan ikke drive det til at faae noget Pas saa hurtigt. Gustav og Doktor Myreen reise ogsaa i Morgen til Upsala, Grev Taube reiser til Sæbyholm paa nogle Dage; saa længe han er borte, kommer jeg til at blive her, for at holde Grevinden med Selskab, men naar han kommer tilbage, saa reiser han til Osberbye og tager mig med sig til Valloxsæby, som ligger ikke langt derfra. Saaledes vil han selv have det; jeg faaer at rette mig derefter; ellers kunde jeg reise aliene til Valloxsæby, men det er ikke saa godt for mig at være allene paa Reisen. — Lev vel, bedste Moder, jeg maae nødvendig skrive til min Fader og Bedstemoder.

Din hengivne Søn
J. L. H.

Siig Bruun, at jeg umulig kan faae Tid at skrive ham til i Dag; jeg lader ham blot vide, at Molbech allerede var reist til Upsala, da jeg kom til Stockholm, men Brevene fra Bruun og Nyerup besørgede jeg ham tilsendte. Han har s. 52skrevet mig til i Dag og venter at træffe mig paa Søndag paa Valloxsæby. Deraf bliver nu intet; jeg skriver ham det til med Gustav Taube, som reiser i Morgen. — Tak Bolette mange Gange for hendes nette lille Brev, som jeg med næste Post skal besvare. — Farvel skriv mig snart til. —

Læs kun alt hvad der kommer til mig af skriftlige Ting, og bedøm selv hvad der bør sendes mig. Hertil regner jeg. alle min Faders Breve; disse maae jeg nødvendig have allesammen, men Du kan jo klippe det overflødige Papiir fra, for at formindske Portoen.